

Liecība

Elders Sesils O. Samuelsons
no Septiņdesmitajiem

Viena no manas dzīves lielajām svētībām daudzu gadu garumā ir bijusi iespēja būt kopā un strādāt ar Baznīcas jauniešiem. Šo kopā pavadīto laiku un draudzību es uzskatu par vienu no visbrīnišķīgākajām un visvērtīgākajām savā dzīvē. Tas arī ir iemesls optimismam, kas man ir attiecībā uz Baznīcas, sabiedrības un pasaules nākotni.

Mūsu tikšanās reižu laikā man ir bijusi privilēģija runāt ar jauniešiem, kuriem ir bijušas dažādas šaubas vai izaicinājumi saistībā ar viņu liecībām. Lai arī katrs gadījums ir visai atšķirīgs un laiku pa laiku pat nedzirdēts, daudzi no apmulsuma jautājumiem un cēloņiem ir bijuši visai līdzīgi.

Tāpat arī šīs problēmas un bažas nav demogrāfijas vai vecuma ierobežotas. Tās var satraukt tos, kuru ģimenes ir Baznīcā jau vairākās paaudzēs, salīdzinoši jaunus Baznīcas locekļus, kā arī tos, kuri tikai sāk iepazīt Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Viņu jautājumi ir parasti patiesu meklējumu vai ziņkārības rezultāts. Tā kā sekas ir ļoti svarīgas un tām ir liela nozīme katram no mums, tādēļ ir vajadzība runāt par mūsu liecībām. Mūsu Pēdējo dienu svēto kontekstā mēs atsaucamies uz mūsu liecībām kā patiesu apliecinājumu par Jēzus Kristus evaņģēlija patiesumu, kuru iegūstam caur atklāsmi ar Svētā Gara starpniecību.

Lai arī liecība ir vienkārši un skaidri definēta, no šī paziņojuma izriet vairāki iespējamie jautājumi, piemēram: kam ir tiesības saņemt liecību? Kā cilvēks var iegūt nepieciešamo atklāsmi? Kādi soļi jāšper, lai saņemtu liecību? Vai liecības saņemšana ir viens notikums vai arī nepārtraukts process? Katram no šiem jautājumiem un citiem ir savi papildjautājumi, taču Jēzus Kristus evaņģēlija liecības saņemšanas un saglabāšanas pamati ir vienkārši, skaidri un katram pa spēkam.

Es īsumā izklāstīšu šīs iespējamās neskaidrības un tad dalīšos dažās atziņās, kuras pēdējā laikā ir atklājuši uzticami draugi, jaunieši, kuriem ir bijusi personiska pieredze liecības saņemšanā. Viņiem arī ir bijusi iespēja kalpot tiem, kuriem ir izaicinājumi un grūtības ar dažiem ticības aspektiem un mācībām.

Pirmkārt — kam ir tiesības saņemt liecību? Katram, kurš ir gatavs maksāt cenu, — tas ir, katrs, kurš tur baušļus, var saņemt liecību. „Tādēļ Tā Kunga balss skan uz zemes galiem, lai visi, kas grib dzirdēt, varētu dzirdēt” (Mācība un Derības 1:11). Evaņģēlija atjaunošanas pamata iemesls ir, „lai katrs cilvēks varētu runāt Dieva, Tā Kunga, tieši pasaules Glābēja, Vārdā; lai arī ticība varētu pieaugt uz zemes” (Mācība un Derības 1:20–21).

Otrkārt — kā cilvēks var iegūt nepieciešamo atklāsmi un kādi ir pamata soļi liecības saņemšanai? Tas veids ir vienkāršs un bijis nemainīgs visos laikmetos. Apsolījums par liecības saņemšanu attiecībā uz Mormona Grāmatu ir spēkā arī uz citām patiesībām. „Un, kad jūs saņemsit šos pierakstus [būsīt klausījušies, lasījuši, studējuši un domājuši par šiem jautājumiem] ... vaicāriet Dievam, Mūžīgajam Tēvam, Kristus Vārdā, vai šie pieraksti ir patiesi [tas ir, jūs lūgsit pārdomāti, konkrēti un godbijīgi, esot ar ciešu apņemšanos rīkoties saskaņā ar saņemto

atbildi] ... un, ja jūs vaicāsiet sirsnīgi, ar patiesu nolūku, būdami ar ticību Kristū, Viņš pasludinās jums patiesību par tiem ar Svētā Gara spēku.

Un ar Svētā Gara spēku jūs varēsiet zināt patiesību par visu” (Moronija 10:4–5).

Treškārt — vai liecības saņemšana ir viens notikums vai arī nepārtraukts process? Liecībai ir līdzība ar dzīvu organismu, kas aug un attīstās, kad pienācīgi pret to izturas. Lai tas pilnvērtīgi attīstītos, ir nepieciešams to pastāvīgi barot, rūpēties un aizsargāt. Līdzīgi, ja mēs nevērtīgi izturamies un nestiprinām savas liecības, tas var novest pie tās zaudēšanas vai vājināšanās. Svētie Raksti brīdina par to, ka grēkošana un Dieva baušļu pārkāpšana var novest pie Svētā Gara zaudēšanas un pat pie tā, ka cilvēks noliedz to liecību, kura viņam vai viņai kādreiz ir bijusi. (Skat. Mācība un Derības 42:23).

Ļaujiet man dalīties manu uzticamo un vērtīgo jauno draugu 10 novērojumos un ieteikumos. Atziņas, kurās viņi dalās, atklāj daudz kopīgu iezīmju viņu domāšanā un pieredzē, tādēļ droši vien tās nepārsteigs nevienu no mums. Diemžēl un jo sevišķi mūsu pašu grūtību un ciešanu brīžos mēs uz laiku varam aizmirst vai nespēt tās pielietot savā dzīvē.

Pirmā atziņa — katram ir vērtība, jo mēs visi esam Dieva bērni. Viņš mūs pazīst, mīl un vēlas, lai mēs gūtu panākumus un atgrieztos pie Viņa. Mums ir jāmācās uzticēties Viņa mīlestībai un Viņa laikam, nevis savām bieži vien nepacietīgajām un nepilnīgajām vēlmēm.

Otrā atziņa — lai arī mēs pilnībā ticam „pārmaiņai sirdī”, kā par to vēstī Svētie Raksti (skat. Mosijas 5:2; Almas 5:12–14, 26), mums ir jāsaprot, ka tā bieži vien notiek pakāpeniski, nevis pēkšņi un uzreiz, un ir kā atbilde uz konkrētiem jautājumiem, pieredzēm un bažām, un tā notiek, ja mēs studējam un lūdzam.

Trešā atziņa — mums jāatceras, ka šīs dzīves pamata mērķis ir tikt pārbaudītiem un izaicinātiem, tāpēc mums ir jāmācās no savām grūtībām augt un būt pateicīgiem par gūtajām zināšanām, ko mēs nevaram iegūt vieglākā veidā.

Ceturta atziņa — mums jāmācās uzticēties tam, kam mēs ticam un zinām, jo tas mūs atbalstīs neskaidrību brīžos vai mūsu problēmās.

Piektā atziņa, kā Alma mācīja, — liecības iegūšana parasti ir izaugsmes process, kas sastāv no cerības, ticības un beigās — zināšanām par kāda principa, doktrīnas vai paša evaņģēlija patiesumu (skat. Almas 32).

Sestā atziņa — mācot kādam citam to, ko mēs zinām, stiprinās mūsu pašu liecība, veidojot cita cilvēka liecību. Kad jūs kādam dodat naudu vai ēdienu, jums paliek mazāk. Taču, kad jūs dalāties savā liecībā, tas stiprina un dod pieaugumu abiem — gan tam, kas sludina, gan tam, kas saņem.

Sepītā atziņa — mazās, bet nepieciešamās lietas mums ir jādara katru dienu un regulāri. Lūgšanas, Svēto Rakstu un evaņģēlija studēšana, Baznīcas sanāksmju apmeklēšana, tempļa apmeklēšana, mājskološana, apmeklējuma mācība un citi uzdevumi stiprina mūsu ticību un aicina Garu mūsu dzīvē. Kad mēs izturamies nevērtīgi pret kādu no šīm privilēģijām, mēs riskējam ar savām liecībām.

Astotā atziņā — mums nevajadzētu uzlikt augstākus standartus citiem, nekā tos esam uzlikuši sev. Pārāk bieži mēs ļaujam citu cilvēku, it īpaši Baznīcas vadītāju, kļūdām vai trūkumiem ietekmēt mūsu liecības un to, kā mēs jūtamies. Citu cilvēku grūtības nav attaisnojums mūsu pašu nepilnībai.

Devītā atziņa — ir labi atcerēties, ka vainot sevi par daudz, kad esi pieļāvis kļūdu, ir tikpat slikti, kā izturēties pārāk nevērīgi laikā, kad ir nepieciešama patiesa grēku nožēla.

Un desmitā atziņa — mums vienmēr ir jāatceras, ka Kristus Izpirkšana ir pilnībā un nepārtraukti spēkā katram no mums, kad mēs to ļaujam. Tad viss pārējais nostāsies savās vietās pat tad, ja mēs turpinām cīnīties ar kādām grūtībām, ieradumiem vai citām šķietami iztrūkstošām mūsu ticības mozaīkas daļām.

Es esmu pateicīgs par manu daudzo, priekšzīmīgo jauno draugu un kolēģu atziņām, spēku un liecībām. Kad es esmu līdzās viņiem, es esmu stiprināts, un, kad es zinu, ka viņi ir līdzās citiem, es esmu iedrošināts ar zināšanām par to labo, ko viņi dara, un to kalpošanu, ko viņi veic Tā Kunga labā, kuru viņi pielūdz un kuram cenšas paklausīt.

Cilvēki dara labas un svarīgas lietas, jo tiem ir liecība. Lai arī tā ir patiesība, taču mēs gūstam liecību arī, pateicoties tam, ko mēs darām. Jēzus teica: „Mana mācība nav Manis paša, bet Tā, kas Mani sūtījis. Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs, vai Mana mācība ir no Dieva vai Es runāju pats no Sevis” (Jāņa 7:16–17).

„Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15).

Kā Nefijs un Mormons senatnē — „es nezinu visu lietu nozīmi” (1. Nefija 11:17; skat. arī Mormona vārdi 1:7), bet ļaujiet man pateikt to, ko es zinu.

Es zinu, ka Dievs, mūsu Debesu Tēvs, ir dzīvs un mīl mūs. Es zinu, ka Viņa īpašais Dēls, Jēzus Kristus, ir mūsu Glābējs un Pestītājs, un šīs Baznīcas, kas nes Viņa Vārdu, vadītājs. Es zinu, ka Džozefs Smits pieredzēja visu, par ko viņš ir ziņojis un kas tiek mācīts attiecībā uz evaņģēlija atjaunošanu mūsdienās. Es zinu, ka šodien mūs vada apustuļi un pravieši un prezidentam Tomasam S. Monsonam ir visas nepieciešamās priesterības atslēgas, lai svētītu mūsu dzīvi un sekmētu Tā Kunga darbu. Es zinu, ka mums visiem ir tiesības uz šīm zināšanām, un, ja jums ir grūtības, jūs varat paļauties uz liecību patiesumu, ko jūs dzirdat no šīs tribīnes šajā konferencē. To es zinu un par to liecinu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.